

τητα, ὥστε δὲν θὰ ἐτόλμων ἴσως νὰ ὀρκισθῶ ἐν τῷ δικαστηρίῳ ὅτι τὸν ἀνεγνώρισα. Οὐχ ἤττον ὅμως, ἂν μὲ ἐρωτᾶτε μήπως ἦτο ὁ Ἀῦδ, σὰς λέγω «ναί»· αὐτὸς ἦτο εἶμαι βέβαιος. Ἡ μορφή ἐκείνη εἶχε τὸ αὐτὸ μέγεθος, τὰ αὐτὰ κινήματα. Ἐκτὸς τούτου, ποῖος ἄλλος εἴμποροῦσε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ κυρίου μου; Οὐδεὶς ἄλλος εἶχε τὸ κλειδί, ἐκτὸς αὐτοῦ καὶ τοῦ κυρίου μου. Δὲν πρέπει δὲ νὰ λησμονήσετε ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ φόνου ὁ Ἀῦδ εἶχεν ἀκόμη τὸ κλειδί ἐπάνω του. Δὲν εἰξεύρω, κύριε Οὐττερσον, ἂν ἔτυχε ποτὲ νὰ ἰδῇτε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, τὸν Ἀῦδ.»

«Ναὶ τὸν εἶδα μὰ φορὰ καὶ ἠμίλησα μαζί του.»

«Τότε λοιπὸν πρέπει νὰ σὰς ἔκαμε τὴν αὐτὴν ἐντύπωσιν, τὴν ὁποίαν ἔλαβε πᾶς ὅστις ἔτυχε νὰ τὸν ἰδῇ: ὅτι δηλαδὴ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἔχει κατὰ τὴν ἀφύσικον καὶ ἀπαίσιον ἐπάνω του. Δὲν εἴμπορᾷ νὰ σὰς περιγράψω ἀκριβέστερον τὸ πρᾶγμα, ἀλλ' εἰξεύρω μόνον ὅτι ὁσάκις τὸν ἔβλεπα ἐπάγωνε τὸ αἷμα εἰς τὰς φλέβας μου ὑπὸ ἀνεξήγητου φόβου καὶ βδελυγμίας.»

«Καὶ ἐγὼ ἔλαβα τὴν αὐτὴν ἐντύπωσιν, καὶ τὸ αὐτὸ συναισθήμα,» ἀπήντησεν ὁ Οὐττερσον.

«Ὅταν εἶδα αὐτὸ τὸ ὄν μὲ τὴν προσωπίδα νὰ τρέχῃ ὡς πιδήκος καὶ ν' ἀναβαίνει τὴν κλίμακα,» ἐξηκολούθησεν ὁ ὑπηρέτης, «ἐσταμάτησεν ἡ καρδία μου καὶ ἔγεινα ψυχρὸς ὡς ἀν πάγος. Ξεύρω πολὺ καλὰ, κύριε Οὐττερσον, ὅτι ἡ μαρτυρία μου εἰς τὸ δικαστήριον δὲν θὰ εἶχε καμμίαν ἰσχύον καὶ κανὲν κύρος. Ἀλλὰ σὰς ὀρκίζομαι εἰς ὅτι ἔχω ἱερὸν ὅτι αὐτὸ τὸ ὄν ἦτον ὁ Ἀῦδ.»

«Φοβοῦμαι, ὅτι ἔχετε δίκαιον, Παῦλε,» εἶπεν ὁ δικηγόρος, «ἀπὸ μίαν τοιαύτην σχέσιν δὲν ἦτο δυνατόν παρὰ νὰ συμβῇ μέγα κακόν, μέγα δυστύχημα διὰ τὸν φίλον μου. Φοβοῦμαι καὶ ἐγὼ, ὅπως σεῖς, ὅτι ὁ δυστυχὴς Ἐρρίκος Τζέκυλ ἐφονεύθη, καὶ πιστεύω ὅτι ὁ φονεὺς — κύριος εἶδε πῶς καὶ διὰ ποῖον λόγον — μένει ἀκόμη ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὸ ἐργαστήριον. Πρέπει νὰ ἐκδικηθῶμεν τὸν θάνατον τοῦ Τζέκυλ. Καλέσατε τὸν Βράτσαβ.

(Ἑπεταὶ συνέχεια.)

ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΜΕΤ' ΑΛΛΗΛΩΝ.

Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἑρμάννου Χάιβεργ.

(Συνέχεια.)

Ἦτο περὶ τὰ τέλη τοῦ ἔαρος, ὅτε ἡ Μερτσέδες περιεμένετο ἐν Δρόννιγχαφ. Ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλία, εἰ καὶ οὐδαμῶς ἔχαιρεν ἐπὶ τούτῳ, ἔσχεν ὅμως τὴν φρόνησιν νὰ μὴ ἐναντιωθῇ εἰς τὴν ἐπίσκεψιν αὐτήν. Θὰ ἔκαμε πάρα πολὺ κακὴν ἐντύπωσιν, ἂν δὲν προσεκάλει αὐτὴ ἰδίᾳ τὴν ἀδελφὴν της μὲ τὰς φιλικωτάτας λέξεις, ἂν ὅχι δι' ἄλλο, ἀλλὰ τοῦλάχιστον ἐξ εὐγνωμοσύνης διὰ τὰς φροντίδας, τὰς ὁποίας ἡ Μερτσέδες εἶχε διὰ τὴν Καρμελίταν.

Ἡ Μερτσέδες ἔφερεν ἤδη πλέον τὴν Καρμελίταν εἰς Δρόννιγχαφ πρὸς διαρκὴ διαμονήν. Εἶχεν αποφασισθῇ, ὅπως ἡ μικρὰ ἐπισκευθῇ εἰσέτι ἐν τῇ πόλει Σ. ἐν καλὸν σχολεῖον καὶ εἶτα, μετὰ τινα διαμονὴν ἐν γαλικῷ σχολεῖν ἐν Ἑλβετία, ἐπιστρέψῃ διὰ παντός εἰς τὸν πατρικὸν οἶκον.

Ὁ Καϊὺ περιέμενεν εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν νὰ ὑποδεχθῇ τὴν θυγατέρα του καὶ τὴν Μερτσέδες. Μόλις εἶχε καταβῇ ἐκ τῆς ἀμάξης, ἥτις ἐμελλε νὰ μεταφέρῃ εἰς Δρόννιγχαφ τοὺς περιμενομένους, καὶ ἀμέσως ἐβρέθη ἐνώπιόν του ὁ συγγενὴς του, βαρὺνος φὸν Βόμστωρφ, φλυαρῶν μετὰ πάθους καὶ κομπορημοσύνης.

«Ἐχω μεγάλην ἐπιθυμίαν, ἀγαπητὲ φίλε καὶ ἐξάδελφε, νὰ ἴδω καὶ νὰ γνωρίσω τὸ θυγάτριόν σου, φασάτως δὲ καὶ νὰ χαιρετίσω τὴν περικαλλῇ κόμησάν Μερτσέδες, τῆς ὁποίας τὸν ἔπαινον κελαῖδου ἂν τὰ πτηνὰ εἰς τὸ Δρόννιγχαφ. Πρὸ ἐτῶν — ξεύρετε — τὴν εἶδα — ἀκόμη πολὺ νεαρὰν καὶ ὀλίγον τι ἀδεξίαν εἰς τὰς κινήσεις της, ἀλλ' ἔχουσιν ἤδη τὰ γνωρίσματα τῆς ταχέως καὶ ζωηρῶς ἀναπτυσσομένης ἐκείνης καλλονῆς, ἥτις οὐδέποτε δύναται νὰ στερηθῇ τῶν μεταβατικῶν καταστάσεων. Παρατηρῶ ὅτι εἶνε ἀκόμη πρωΐ! Πῶς θὰ εὕρισκες τὴν πρότασίν μου, ἂν σοῦ προέτεινα νὰ πῶμεν μίαν φιᾶλην οἴνου τοῦ Ὀπόρτου εἰς ὑγείαν τῆς μικρᾶς καὶ τῆς κομῆσας;»

Ὁ Καϊὺ ἐγέλασε καὶ ἠκολούθησε τὸν ἀλλόκοτον ἄνδρα, ὅστις τὴν ἡμέραν ταύτην ἀκριβῶς εἶχεν ἐκτάκτως θεατρικὴν ὄψιν. Ἠκολούθουν δὲ αὐτὸν δύο μεγάλοι, ἀπὸ τῶν περὶ τοὺς λαίμους κλοιῶν δι' ἀλόσεως συνδεδεμένοι, κάτιχοι μινηλάται κύνες, τῶν ὁποίων ἡ ὄλη ὄψις ἐμαρτύρει τὴν μηδέποτε κορεννυμένην πείναν. Ἡρμοζον πρὸς τὸ ἐξωτερικὸν τοῦ κυρίου των καὶ ἐξακράτηζον συγχρόνως τὴν ἀδυναμίαν τοῦ ἀνδρός, ὅστις δὲν εἶχε τὰ πρὸς ἰδίαν του συντήρησιν ἀναγκαῖα καὶ ὅμως πάντοτε προδεπᾶναι νὰ διακρίνεται τῶν ἄλλων δι' ἐκκεντρικὸν τινος ἢ πολυδαπάνου πάθους.

Ὁ Καϊὺ εἰσῆλθεν ἀνευ περιορισμοῦ εἰς τὴν κληρονομίαν τοῦ κόμητος Φέλιξ, ἥδη δὲ τέσσαρας ἐβδομάδας μετὰ τὸν θάνατον τοῦτου ἔλαβε παρὰ τοῦ Βόμστωρφ μίαν ἐπιστολήν, δι' ἣς ἐδίγχετο τὸ

περὶ τῶν χρημάτων ζήτημα, καὶ τῆς ὁποίας ἡ σύνταξις καὶ τὸ περιεχόμενον ἐξακράτηζον πιστότατα τὸν γράψαντα.

«Ἀγαπητὲ καὶ ἀξιότιμε κύριε ἐξάδελφε καὶ εὐμενέστατε προστάτα» ἔγραφεν ὁ Βόμστωρφ τῷ Καϊῷ. «Ἐλπίζω ὅτι ἐλάβετε τὰς ὀλίγας ἐκείνας γραμμὰς, δι' ὧν σὰς ἐξέφρασα τὸ ἄλγος μου ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς αὐτοῦ ἐξοχότητος τοῦ αἰοδήμου πατρός σας. Ἐπαναλαμβάνω καὶ ἐνταῦθα τὴν ἐκφράσιν τῆς θλίψεώς μου καὶ ἐλπίζω ὅτι ὁ χρόνος, ὁ ἀριστος οὗτος παρηγορητὴς, θὰ μετριάσῃ καὶ τὴν ἰδικὴν σας δικαίαν θλίψιν ἐπὶ τῇ ἀνεπανορθώτῳ ἀπωλείᾳ.

Ἐν τῷ προσώπῳ τῆς αὐτοῦ ἐξοχότητος, τοῦ μακαρίτου, ἀπεχαιρέτισε τὸν κόσμον τοῦτον τέλειος ἱππότης, ἀνὴρ ἐκ τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων, οἵτινες γεννῶνται μὲ τὸ αἷμα τῆς noblesse, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἔχουσι πλέον τίποτε νὰ ἐξευγενίσωσιν ἐν ἑαυτοῖς.

Κεκλημένος νὰ καταλάβῃ ἐν τῷ ποικιλοχρῶ τούτῳ κόσμῳ ἄλλην θέσιν, ἡ αἰ ἀναρίθμητοι μυριάδες τῶν κατὰ σύμπτωσιν πλασμάτων, ἀτινα κατοικοῦσι τὴν γῆνιν σφαῖραν μᾶλλον κατὰ τοὺς νόμους τὴν ἐναλλαγὴν τῶν ὕλῶν ἢ πρὸς ἀφέλειάν τινα τῆς προοδευομένης ἀναπτύξεως τοῦ πολιτισμοῦ, κατέλιπε διὰ τοῦ θανάτου τοῦ δυσαναπλήρωτον κενὸν καὶ ἡ ἀπώλειά του εἶνε ἀνεπανορθώτος, οὐχὶ διὰ τοὺς συγγενεῖς του μόνους.

Πόσον ὁ μακαρίτης ἠμερῖνα περὶ τῶν συγγενῶν καὶ πόσον ἐνδιαφέρον εἶχε πρὸς αὐτοὺς, δύναται νὰ σὰς ἀποδείξῃ τὸ ἐσώκλειστον ἀντίγραφον.

Εἰς ὅλας μου τὰς ἐναντιώσεις μοι ἀντέτεινε πάντοτε τὴν παρατήρησιν, ὅτι ἡ συγγένεια εἶνε ἱερὸν πρᾶγμα· ἐγὼ δὲ εἰς τὴν γενναίότητα, ἣν ἐνέπνεεν αὐτῷ ἡ συγγενικὴ ἀγάπη, δὲν ἠδυνήθην νὰ ἀντίστα περισσότερον καὶ ἐνέδωκα.

Πλὴν τούτου, εἰς τὰ βιβλία τῶν οἰκογενειῶν ἐκείνων, εἰς τὰς ὁποίας ἀνήκομεν καὶ ἐκ τῶν ὁποίων ἔλκομεν τὸ γένος, ὑπάρχουσιν ἰδιαιτεροὶ παράγραφοι, ἀναφερόμενοι εἰς τὴν διατήρησιν τῆς τιμῆς τῆς κοινωνικῆς ἡμῶν τάξεως, καὶ οὕτω ἀνέκαθεν ὠφέλιμα καὶ πατροπαράδοτον ἔθιμον, κατ' ὃ τὰ εὐποροῦντα τῆς οἰκογενείας μέλη βοηθοῦσι πάντοτε καὶ ὑποστηρίζουσι τὰ ἄπορα.

Ἄν εἶχον ἀκόμη σήμερον τὰ κτήματα καὶ τὰ μέγαρα τῶν προγόνων μου, θὰ ἀπεδείκνουν καὶ ἐγὼ διὰ τῶν ἔργων ὅτι ἀσπάζομαι τὸ ἔθιμον τοῦτο.

Καὶ σεῖς δέ, ἀγαπητὲ καὶ ἀξιότιμε ἐξάδελφε καὶ γενναῖε προστάτα μου, ἔχετε τὰς αὐτὰς ἰδέας, ὡς καὶ ἐγὼ. Διὰ τοῦτο παρακαλῶ νὰ ἐπικυρώσῃτε εὐμενῶς τὸ ἐσώκλειστον ἔγγραφο, οὐδαμῶς δὲ ἐναντιοῦμαι εἰς τὴν γενναίότητά σας, ἂν εὐδοκήσετε νὰ ἀδελφώτετε τὸ ποσόν, τῶν ὁποίων τὴν παραλαβὴν εἰς τὸν ἐξοχώτατον πατέρα σας δὲν ἠδυνάμην ν' ἀποποιηθῶ, διὰ τοὺς ἐκτεθέντας λόγους.

Ἐπιτρέψατε, ἀγαπητὲ καὶ ἀξιότιμε ἐξάδελφε, νὰ ἐλπίζω διὰ δὲν ἀποτυγχάνει τῆς παρακλήσεώς του

ὁ ὑμέτερος
ταπεινὸς καὶ εὐπειθὴς ἐξάδελφος
Βαρώνος Οὐγὸς φὸν Βόμστωρφ.

Ὅτε ὁ Καϊὺ κατὰ τὴν σύγκρουσιν τῶν ποτηρίων ἠρώτησε τὸν συγγενὴ του πῶς διάγει ἐπὶ τοῦ παρόντος τὸν βίον καὶ εἰς τί ἐνασχολεῖται, ἀπήντησεν ὁ Βόμστωρφ:

Ἐντροπῶ, ἐν ἐλλείψει ἄλλης ἐνασχολήσεως, πάλιν εἰς τὰ ἀριστουργήματα τῶν ἀρχαίων μεγάλων ποδηγετῶν τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος. Ἡ μόνη μου πηγὴ εἶνε ὁ Γουλιέλμος Σαϊζπέρους, τὸν ὅποιον πρέπει νὰ ἐγαλουόχησαν ἐβδομήκοντα σοφαί τροφοί, ὅστις μὲ τὴν ὀξύτητα τοῦ πνεύματός του διεπέρασεν ἐκ τῶν προτέρων τοὺς αἰῶνας, τοῦ ὁποῦ ὁ νοῦς ἐξέρχεται μέχρι τοῦ οὐρανοῦ καὶ τοῦ ὁποῦ τὴν σάτυραν ὁ κόσμος δὴ θαυμάζει καὶ δὴ λατρεύει γονυπετής, ὅταν ὁ Τσερβάντες, ὁ Φειλνιγξ, ὁ Ῥαβελαι καὶ ὁ Le Sage μόλις δὴ εἰσεῖται κατ' ὄνομα γνωστοί. Σπουδάζω προσέτι, ὅπως ὁ Φαῦστος, πᾶν ὅ,τι δύνανται νὰ ἐλκύσῃ καὶ νὰ αἰχμαλωτίσῃ τὸ πνεῦμα, ἀνέδρεψα δὲ τὸν Μεφιστοφελὴν μου ὁ Ἰδιος ἐν ταῦτα ὁ Βόμστωρφ ἐγέλασε δυνατὰ καὶ μὲ κυνικὸν τρόπον: «αὐτὸς μὲ φέρει καθ' ἐκάστην εἰς τὴν οἰναποθήκην τοῦ Ἄουερβαχ. Ἄλλ' ἰδοὺ ἀκοῦα ἤδη κραυγαζούσας τὰς μαγίσσας τοῦ Μάκβεθ. Ἡ ἄμαξοισιχία ἐρχεται. Θὰ λάβω τὸ θάρρος νὰ χαρείσω αὐτοπροσώπως ἐν Δρόννιγχαφ τοὺς ἀφικνουμένους.»

Ὁ Βόμστωρφ ἔμεινε κατισμένος εἰς τὴν θέσιν του. Ὁ Καϊὺ ὅμως ἐπλήρωσε ταχέως τὸν οἶνον τοῦ Ὁπόρτου καὶ ἔσπευσεν νὰ ὑποδεχθῇ τοὺς ἐρχομένους.

«Ἐγραψες» ἤρχισεν ὁ Καϊὺ ἐν τῇ ἀμάξῃ, στραφεὶς πρὸς τὴν Μερτσέδες «ὅτι θέλεις νὰ μείνης μόνον ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὴν οἰκίαν μας. Διατί αὕτη ἡ βία; Νομίζω, ὅτι θὰ ἦτο καλῆτερον νὰ μείνης πολλὰς ἡμέρας. Οἱ γονεῖς σου δὲν σὲ χρειάζονται καὶ εἰς ἡμᾶς θὰ καμῆς μεγάλην εὐχαρίστησιν.»

«Ὡ ναι, παρακαλῶ. μείνε!» ἐφώνασεν ἡ Καρμελίτα καὶ ἐνηγκαλίσθη τὴν Μερτσέδες μετὰ παραφορᾶς. Ἡ ἰδέα τοῦ χωρισμοῦ ἀπὸ τὴν θέαν τῆς ἐνέβαλλεν αὐτὴν εἰς μεγάλην ἀνησυχίαν.

«Εἶσαι πολὺ φιλόφρων» ἀπήντησεν ἡ Μερτσέδες «καὶ ἐπεδύμουν πολὺ νὰ δεχθῶ τὴν πρόσκλησίν σου, ἀλλὰ —»

Δὲν ἐτελείωσε τὴν φράσιν καὶ ἐχαμήλωσε τὰ βλέμματα.

«Ἀλλὰ; δὲν ὑπάρχει ἄλλ' ἄ!»

«Ὡ ὑπάρχει, ὑπάρχουν πολλὰ» ἀπήντησεν ἡ Μερτσέδες μὲ ἔκφρασιν τοῦ προσώπου πληρέστατα καταληπτὴν τῷ Καϊὺ, «ἀλλὰ περὶ τοῦτου ἔχομεν καιρὸν νὰ ὁμιλήσωμεν περισσότερα βραδύτερον» προσέθηκε, ὑποδείξασα τὴν Καρμελίταν, καὶ ἐσιώπησεν.

Ὁ Καϊὺ προσήλωσε τὰ βλέμματα ἐπὶ τῆς φραίας κόρης καὶ ἐνῷ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἀνεπαύοντο ἐπ' αὐτῆς, ἐπανῆλθεν εἰς τὸν νοῦν του ἡ ἀνάμνησις παρελθουσῶν ἡμερῶν.

Καὶ ἡ κόρη ἠσθάνετο, ἂν καὶ εἶχεν ἀεστραμμένον τὸ πρόσ-

ωπον, ὅτι παρατηρεῖτο ὑπ' αὐτοῦ ἑμάντευσεν τὰς σκέψεις του καὶ ταχὺ ἐρῶδημα ἀνῆλθεν ὡς φλόξ ἐπὶ τὰς παρειάς τῆς. Ἀμυχανοῦσα ἐστράφη πρὸς τὴν Καρμελίταν, ἥτις ἠσχολεῖτο μὲ μικράν τινα ἄλυσσιν τοῦ λαμποῦ, καὶ φιλοφρόνως ὁμιλοῦσα ἐβοήθησεν αὐτὴν εἰς τὸ νὰ δέσῃ πάλιν τοὺς λυθέντας κρίκους τοῦ περιδεραιοῦ.

Ὁ Καϊὺ παρατήρει ἀμφοτέρας. Ἡ Καρμελίτα ὑπετάσσεται εἰς ὅλας τὰς συμβουλὰς τῆς Μερτσέδες μετὰ τοσαύτης ἡπιότητος καὶ μετριοφροσύνης, καὶ ἡ καλὴ ἐπίδρασις τῆς νεάνιδος ἐπὶ τοῦ ζωηροῦ καὶ ὀλίγον τι ἰσχυρογνώμονος τούτου κορασίου ἦτο τόσον καταφανής, ὥστε ὁ ἐπικείμενος αὐτῶν χωρισμὸς ἀπασχολεῖ ἐκ νέου καὶ ἀνησύχει τὸν Καϊὺ.

Ἀφ' οὗ ἡ ἄμαξα ἐξῆλθεν ἐκ τῆς πόλεως καὶ ἀκολουθοῦσα τὴν εἰς Δρόννιγχαφ ἄγουσαν ὁδὸν ἀφίκετο εἰς ὕψωμα τι, ἡ Μερτσέδες διέταξεν αὐτῆς τὸν ἄμαξηλάτην νὰ σταματήσῃ, καὶ ἀνορθωθείσα περιέστρεψε τὰ βλέμματά της εἰς τὴν πέριξ ὠραίαν τοποθεσίαν.

Ἄ! μὲ πόσον πόδον ἐπερίμενα αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἀνέκραξε καὶ ἐκτεινάσα τοὺς βραχίονας, ἀνέπνευσε βαθύως. «Πόσον λαμπρά, πόσον ἀπαράμιλλος εἶνε αὕτη ἡ θέα! Πόσον ἀγαπῶ αὐτὸ τὸ μέρος μὲ τὰ πράσινα χωράφια, αὐτοὺς τοὺς ὠραίους ἀγρούς καὶ τὰς κοιλάδας καὶ τοὺς λευκῶνας. Κῦτταξε, κῦτταξε, Καϊὺ, πόσον ὠραία φαίνεται ἡ ἐκκλησία ἐπάνω ἀπὸ τὰ δένδρα καὶ πόσο λαμπρὰ διακρίνεται ὁ ποταμὸς μὲ τὰς ὀχθὰς του!»

Οἱ ἵπποι ἠσθμαίνον. Αἱ μυῖαι ἐβόμβουν ἐν τῷ καθέσωνι, ἡ ὁσμὴ τῶν ἀτμίζοντων ζώων καὶ τοῦ δερματος ἐπλήρου τὴν ἀτμοσφαῖραν. Ἡ Καρμελίτα παρατήρει ἀτενῶς πάντα ταῦτα μὲ τοὺς μεγάλους σπινθηροβολοῦντας ὀφθαλμούς. Τὸ κοράσιον δὲν ἦτο ὀλιγώτερον εὐαίσθητον πρὸς τὰς καλλονὰς τῆς φύσεως, ἀλλ' αὐταὶ ἐπέδρων ἐπ' αὐτοῦ, χωρὶς νὰ ἔχῃ συνειδησιν τῆς ἐπιδράσεώς των.

«Κῦτταξε, Μερτσέδες, τὰ ὠραία ἄσπρα πουλιὰ ἐπάνω ἀπὸ τὸ νησί!» ἐφώνασεν ἡ Καρμελίτα καὶ ἐδείκνυνεν ἐπ' αὐτῇ ἐπισημνῶν μὲ τὸν δάκτυλον τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἐνθα ἐφαί-

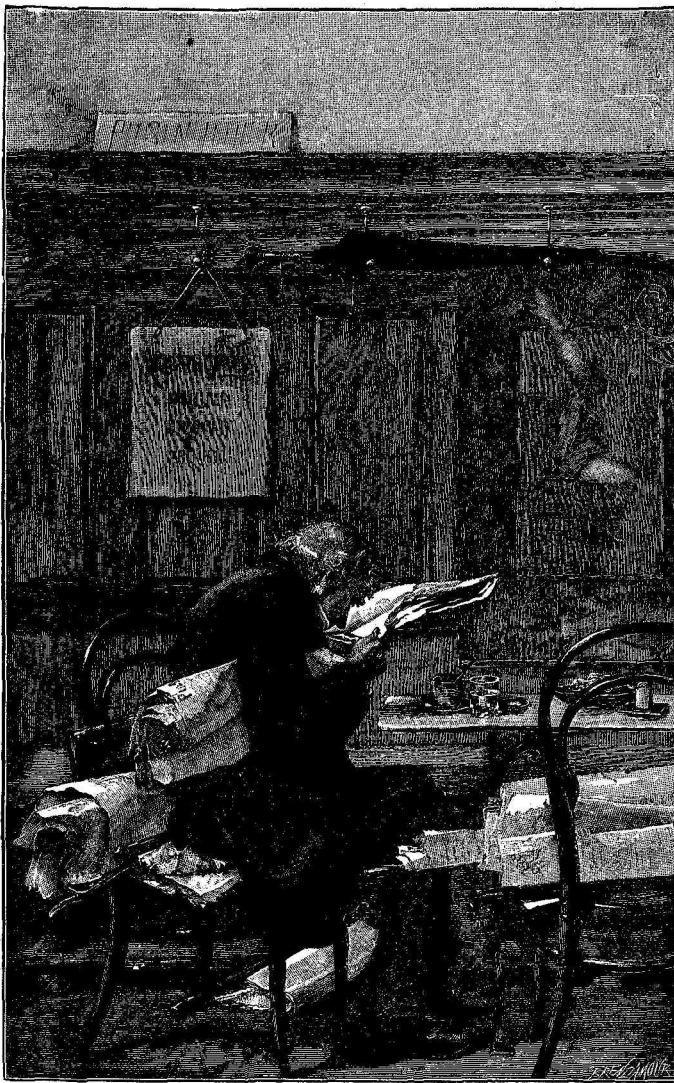
νοντο ἱστάμενα τὰ πτηνά.

«Εἶναι γλάροι, Καρμελίτα! Ἐρχονται κάθε χρόνον τὴν ἀνοιξὶ καὶ φεύγουν πάλιν τὸ φθινόπωρον,» εἶπεν ὁ Καϊὺ.

Βραδύτερον, ἀφοῦ ἡ ἄμαξα ἐξεκίνησε πάλιν, ἡ Μερτσέδες ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς μικρᾶς καὶ ἀπεμάκρυνε τοὺς δονυχὰς τῆς ἀπὸ τῶν ὀδόντων.

«Μὴ τὸ λησμονῆς, Καρμελίτα» εἶπε νουθετοῦσα αὐτὴν, καὶ μὲ ἥπιον τρόπον μεμφομένη τὴν κακὴν συνήθειαν τοῦ κορασίου. Καὶ ἡ Καρμελίτα ἔνευσε σοβαρῶς καὶ διὰ τοῦ βλέμματός ἐξήγησε συγγνώμην.

Ἀκριβῶς ὁ τρόπος, καθ' ὃν ἡ Μερτσέδες ἀνέτρεφε τὴν μικράν, ἐνέβαλλε τὸν Καϊὺ εἰς ἐνθουσιασμόν. Οὐδέποτε παρεφύετο ὑπὸ αἰφνιδίων ιδιοτροπιῶν, οὐδέποτε ἐφαίνετο ἀγανακτοῦσα ἡ ἀνυπόμονος, ἐπὶ δὲ ὀλιγώτερον ἐξήγει νὰ ἐπιβληθῇ ἐπὶ τῆς μικρᾶς. Ἀφινεν αὐτὴν πάντοτε νὰ κινῆται ἐλευθέρως καὶ ν' ἀκολουθῇ τὰς ἰδίας τῆς ὁρέξεις. Διὰ τοῦτο καὶ αὐτὴ ἡ Μερτσέδες εἶχε τὴν ἐκ φύσεως καὶ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΦΑΓΟΣ.

ἀνεπιτήδευτον εἰς ὅλα τῆς τὰ κινήματα. Ἐίχε μείνῃ παιδίον. Καὶ πόσον ἐλκυστικὸν ἦτο ὅλον τὸ ἐξωτερικὸν τῆς, μὲ τὸ λεπτοφυὲς καὶ ψυχρὸν πρόσωπόν τῆς, μὲ τοὺς μέλανας ὀφθαλμοὺς καὶ μὲ τὸ ἐκφραστικώτατον μειδίαμά τῆς.

Στυλινὴ μέλαινα κόρη ἐπιπτεν ἐπὶ τῶν ὤμων τῆς, περιέβαλλε τὸ πρόσωπον καὶ ἐπηύανε τὴν ἔντασιν τῶν ἄβρων χρωμάτων. Ὅταν ἴστατο ὀρθία, μὲ τὴν ιδιάζουσαν αὐτῇ χάριν καὶ τὴν θελκτικὴν εὐκίνησιάν, τὸ εὐλόγιστον καὶ εὐμηκες σῶμα, καὶ παραδιδομένη μεθ' ὅλης τῆς ζωηρότητος εἰς τὰς στιγμαίας ἐντυπώσεις, δὲν ἠδύνατό τις ν' ἀποστρέψῃ ἀπ' αὐτῆς τὸ βλέμμα.

«Τώρα κοντεύουμε νὰ φθάσουμε. Νὰ τὸ Δρόννιγχαφ!» ἐφώναζεν ἀγαλλομένη, ὅτε ἡ ἄμαζα εἰσεχώρησεν εἰς τὴν ὑπὸ ὕψηλῶν δένδρων περιβαλλομένην ὁδόν.

Ἡ μικρὰ ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν θέσιν τῆς καὶ ἐν ᾧ παρετήρει μετὰ περιεργείας, συνηντήθησαν τὰ βλέμματα τῆς Μερτσέδες καὶ τοῦ Καϊῦ.

Εἰς τὰ βλέμματα ταῦτα ἐνυπῆρχε βαθεῖα, μὴ ἀκουστή ἀλλ' εὐγλωττος ἑκφρασίς. Ἡγαπῶντο, ἀλλ' ἡγαπῶντο μὲ ἀγνὴν καὶ καθάραν ἀγάπην, αἱ εὐγενεῖς αὐτῶν φύσεις κατέπνιγον πάντα τὰ δευτερεύοντα συναισθήματα, ἅτινα οὐδὲν κοινὸν πρέπει νὰ ἔχῃσι μετὰ τοῦ τιμίου τούτου ἔρωτος.

Εἰς τὴν κλίμακα τοῦ μεγάρου ἴστατο περιμένουσα ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίαν. Ἐκράτει ἀπὸ τῆς χειρὸς τὸν τριετὴ υἱὸν τῆς Καϊῦ καὶ τὸ διετὲς θυγάτριόν τῆς, τὴν Ἰουλίαν. Ἡ Καρμελίτα ἐπήδησεν ἐκ τῆς ἀμάξης ὡς σκίουρος καὶ ἀναβάσα ταχέως τὴν κλίμακα ἐνηγκαλίσθη μετὰ σφοδρᾶς ὀρμῆς τὰ ἀδελφία τῆς. Ἐν τῇ ὀρμῇ ταύτῃ τοῦ αἰσθηματὸς τῆς ἐλησμόνησε νὰ χαιρετίσῃ ἀμέσως τὴν μητέρα.

«Λοιπὸν! Καὶ γὰρ μὲ δὲν ἔχεις οὔτε χέρι οὔτε φίλημα;» ὑπέμνησεν ἡ γυνή, εἰς μάτην προσπαθοῦσα νὰ καλύψῃ τὴν δυσἀρεσκειάν τῆς.

«Σὲ ἐλησμόνησε ἀπὸ τὴν πολλὴν χαρὰν διὰ τὰ ἀδελφία τῆς» εἶπε πρὸς δικαιολόγησιν τῆς Καρμελίτας ἡ Μερτσέδες, συγχρόνως δὲ

κύψασα ἐνηγκαλίσθη τὰ μικρὰ παιδιά, ἅτινα ἐφαίνοντο ἐν ταῖς λευκαῖς ἐνδυμασίαις των, ὡς πρὸ μικροῦ ἐξανθήσαντα λευκόδια.

«Τώρα πῆγαινε ἔς τὴν Καταιρίνα, νὰ σοὺ ἀλλάξῃ τὰ φορέματα,» εἶπεν ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίαν πρὸς τὴν Καρμελίταν, μὲ τὴν συνήθη ψυχρότητα ἐν τῇ φωνῇ τῆς.

«Ἄχ, μητέρα, ἤθελα νὰ πάω πρῶτα ἔς τὸ σταῦλο νὰ ἰδῶ τὰ ἄλογα καὶ τὰς ἀγελάδες. Ἀφῆσέ με, παρακαλῶ, μητέρα, νὰ πάω!» εἶπε μὲ ὕψος κολακευτικὸν ἡ Καρμελίτα, τῆς ὁποίας οἱ ζωηροὶ παιδικοὶ ὀφθαλμοὶ εἶχον ἤδη ἀπορροφήσῃ τὰς νέας καὶ ἀσυνήθεις εἰκόνας.

«Ὅχι! Τώρα δὲ πᾶς ἔστιν Καταιρίνα!» εἶπε προστακτικῶς ἡ Κλεμεντίνα Ἰουλίαν μὲ ὕψος, μὴ δεχόμενον ἀντίστασιν.

Ἡ Καταιρίνα ἐπλησίασε καὶ παρέλαβε τὸ κοράσιον φιλοφρόνως παραινοῦσα αὐτό. Ἀλλ' ἡ Καρμελίτα διέστρεψεν ὀδυνηρῶς τὸ πρόσωπον καὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ἐφάνη ὀργιλογ. βλέμμα καὶ — δάκρυα.

Ἡ γυνὴ προσέλαβε σκοτεινὴν ὄψιν, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε. Ὁ Καϊὺ παρετήρησε μόνον τὴν πρώτην συνάντησιν μεταξὺ τῆς γυναικὸς του καὶ τοῦ κορασίου του. Εἶδε τὴν ψυχρότητα τοῦ προσώπου τῆς, καὶ δυσηρεστημένως ἀπεσώρθη εἰς τὰ δωμάτιά του, ἅτινα εὐρίσκοντο ἀμέσως πλησίον τῆς εἰσόδου δεξιά. Ἦδη ἡ ἄμαζα μὲ τοὺς ἀτμίζοντας ἱπποὺς ἀνεχώρησε πάλιν, διαπεράσασα διὰ μέσου τῆς αὐλῆς. Δύο μεγάλοι κύνες ἐδραμον διώκοντες ἀλλήλους, ἠφανίσθησαν αὐτὶς μετὰ τῶν πυκνῶν θάμνων τοῦ πρὸς τὰ ἀριστερὰ κειμένου μεγάλου κήπου, καὶ αἱ ὕλακα αὐτῶν ἀπήχησαν ταχέως. Στίφος περιστερῶν ἐφάνη ἱπτάμενον διὰ τοῦ ἀέρος, καὶ ἡ λευκότης αὐτῶν ἐξήρθη ἐπὶ μᾶλλον ὑπὸ τοῦ περιβάλλοντος γαλανοῦ οὐρανοῦ. Καὶ ὁ ἥλιος ἐχρόσωνε τὰ πάντα ἐν τῷ ἡρέμῳ τούτῳ κόσμῳ καὶ ἡ ἡσυχία μόλις διεκόπτετο ὑπὸ τῶν βραδῶν καὶ βαρέων βημάτων τῶν ζώων, ἅτινα ἤδη ἀπῆγοντο εἰς τοὺς σταβλοὺς των.

(Ἔπεται συνέχεια.)

Μ' ΑΓΑΠΑΙ — ΔΕΝ Μ' ΑΓΑΠΑΙ . . .

Εἰς τὴν εἰκόνα ἐν σελ. 89, Ἀρ. 6.

Μὲ ἀγαπᾷ . . . δὲν μ' ἀγαπᾷ; — τοιαύτην ἀποτείνει ἐρώτησιν πρὸς τ' ἄνδρος τῆς ἡ νέα μειδιᾷ καὶ ἐν πρὸς ἐν τὰ φύλλα του βραδέως ἀποσπᾷ εἰς τὸ μικρὸν μαντεῖόν τῆς τὸ ζήτημα προτείνει.

Συγκίνησις τὸ στήθος τῆς γλυκεῖα συνταράσσει. Ἐπίχαρι μειδίαμα τὴν ὄψιν τῆς καλλύνει. Ἐλπίς θριάμβου τὸν παλμὸν αὐτῆς ἐπιταχύνει, τοῦ ἔρωτος δὲ ὄνειρα ὁ νοῦς τῆς ἀναπλάσσει.

Φεῦ! ἂν τὸ ἄνθος δυσμενὴ ἀπάντησιν ἐκδίδον, τὸ τελευταῖον φύλλον του — ΔΕΝ Μ' ΑΓΑΠΑΙ — τῇ λέγῃ, ἐκ τοῦ λειμῶνος ἕτερον ἀνθύλλιον ἐκλέγει ἐκείνη, καὶ τὸ ἐκφυλλεῖ ἐκ νέου μετ' ἐλπίδων.

ΜΕ ΑΓΑΠΑΙ! . . — τὸ ἄνθος τῆς ἰδοὺ χρησμὸν ἐκδίδει εὐνοϊκὸν ἔς τὸ αἰσθημα τῆς ζανθοκόμου νέας . . . Ἐλπίδος ἡ ψυχὴ αὐτῆς πληροῦται νῦν ἀκραίως Κι' ἀθάνα ἀγαλλίασιν τὸ ὄμμα τῆς προδίδει! . . .

Ἐν Κερταίῳ.

Νικ. Κ. Μακρίδης.

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ.

1. Ο Μ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ, μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 113).

2. ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΣ ΘΕΣΙΣ. Εἰκὼν ὑπὸ Ἀδόλφου Wald (ἐν σελ. 117).

3. Ο ΑΡΤΟΣ ΗΜΩΝ Ο ΕΠΟΥΣΙΟΣ. Κατὰ τὴν ἐλαιογραφίαν τοῦ Ed. Selzam (ἐν σελ. 121).

Ἐν μικρῷ ὑπὸ τὴν στέγην δωματίῳ μὲ τοίχους γυμνοὺς κατοικεῖ ἡ πτωχὴ ὀρφανή, ἥτις κερδίζει τὸν ἐπιούσιον ἄρτον τῆς παίζουσα τὴν ἄρπαν. Ποσάκις ἔβρεξε τὸν ξηρὸν ἄρτον τῆς μὲ δάκρυα καὶ ποσάκις κατελήφθη ὑπὸ ἀπελπισίας! Μία μόνῃ παρηγορίᾳ εὐρίσκετο πάντοτε

παρὰ τῷ πλευρῷ τῆς ἐν τῇ διηνεκεῖ δυστυχίᾳ τοῦ ἐρήμου καὶ μονοτόνου βίου τῆς — ἡ ἄρπα. Ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ κιβωτίου, ὅπερ ἐκκληρονόμησε παρὰ τῆς μητρός, κάθηται ἡ ὀρφανὴ κόρη καὶ διὰ τῶν εὐκινήτων δακτύλων ἐξέλκει ἀπὸ τῶν χορδῶν τὰς μαγικὰς ἀρμονίας, αἵτινες πληροῦσι τὰ στήθη τῆς θείας καὶ ἀνεκφράστου ἡδονῆς· τότε ἡ ὀρφανὴ λησμονεῖ τὴν πείναν καὶ τὰς θλίψεις, καὶ ἡ ψυχὴ τῆς μετεωρίζεται εἰς τοὺς φωτεινοὺς αἰθέρας τοῦ θαυμασίου κόσμου τῶν τόνων.

4. ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΦΑΓΟΣ (ἐν σελ. 124).